

YONATAN FRIIS

Takahiro og Sjælelighedens Bjerg

Indholdsfortegnelse

- Kapitel 1 – Skæbnedag
- Kapitel 2 – Du forunderlige verden
- Kapitel 3 – Dronning Ebor
- Kapitel 4 – Nord og syd
- Kapitel 5 – Kirsebærarm
- Kapitel 6 – Syv års ulykke
- Kapitel 7 – Frygt
- Kapitel 8 – Følelsernes slave
- Kapitel 9 – Kunsten at knække en kriger
- Kapitel 10 – Kamæleonfolket
- Kapitel 11 – Den bittersøde hævn
- Kapitel 12 – Kulturchokket
- Kapitel 13 – Shinichi
- Kapitel 14 – Himmelsansigt
- Kapitel 15 – Tro flytter bjerge
- Kapitel 16 – Uddrivelsen
- Kapitel 17 – Ved foden
- Kapitel 18 – Afvaskelse
- Kapitel 19 – Det guddommelige menneske
- Kapitel 20 – Frelserens komme
- Kapitel 21 – At overvinde sig selv
- Kapitel 22 – En ulv i fåreklæder
- Kapitel 23 – Spøgelser fra fortiden
- Kapitel 24 – Den forbudte frugt:.

Kapitel 25 – Sjælens spejl

Naturen står afspejlet i os mennesker.

Vores krop er som et bjerg spækket med frodige skove, dybe kløfter, stejle skrån timer og brusende floder.

På toppen sidder ansigtet: Refleksionen af vores indre – vores identitet.

Men først når sjælens spejl er åbnet op, vil vi være i stand til at se det.

Kun ved at bestige dig selv kan du finde ud af, hvem du er.

Kapitel 1: Skæbnedag

Den unge Takahiro befinder sig i sit faste udkigstårn, hvor han på daglig basis sidder og holder et vagtsomt øje med trusler, som kan være til fare for det lille landsbysamfund under ham. Skønt hans navnløse klan er omkranset af en tre meter høj mur af sammenboltede træpæle, der holder byen forskanset i en klamrende cirkel af forloren tryghed, findes der endnu væsner fra den farlige verden udenfor, som er stærke nok til at trænge igennem den massive facade. Og af netop den grund er teenagerens stilling blandt de allervigtigste, da den isolerede stammes sikkerhed afhænger af hans evigt årvågne sanser.

Takahiro har ansvaret for østsiden, og netop denne sektion grænser op til en dyster skov, hvor ondsindede skabninger til hver en tid kan dukke frem fra det ukendte. Drengens statiske falkeblik kæler derfor ustandseligt mod den dunkle barriere af sammenflettede buske og himmelspiddende træer, som udgør hans begrænsede udsyn. Og i de tre lange år, han efterhånden har besiddet sin post, har ikke så meget som en forvildet markmus formået at snige sig uset forbi hans vakse pupiller, der gennem den intense kamptræning, han blev opfostret med fra barnsben, har vænnet sig til at reagere på selv den mindste bevægelse, hvilket instinktivt får adrenalinet i hans krop til at pumpe, så det er noget nær umuligt for ham at bevare en hvilepuls.

Da den første stjerne gør sin indtræden på den ligblege sommerhimmel, ankommer Takahiros afløser, Kenji, på vanlig vis til tårnet for at overtage tjansen fra sin jævnaldrende kollega, hvis kroniske koncentration som altid splintres som følge af postyret fra den knirkende rebstige

bag ham. Vagtskiftet finder herefter sted, uden at der bliver udvekslet andet end et lydløst nik mellem de to fyre, som eller er gamle legekammerater, og hvis de da ellers havde tid til at se hinanden i mere end to minutter hver dag, havde de nok også haft mulighed for at etablere noget, der kunne minde om et venskab. Men beskyttelsen af landsbyen er hver deres førsteprioritet, og for tiden er der stor mangel på mænd, så af den grund er de begge nødsaget til at passe deres post og glemme alt om personlige anliggender.

Det første, Takahiro gør, når han er kravlet ned fra den seks meter høje bjælkehytte, hvor han tilbringer de fleste af døgnets timer, er at tage et hurtigt smut forbi det fælles hul i jorden, der ligger afsides de fleste bebyggelser. Derefter står den på lunken ris og vand, som han får udleveret af den rationsansvarlige, inden den unge mand sent på aftenen vender hjem til sin tomme, ensomme bolig, hvor han straks lægger sine våben fra sig for da at flade sig ud over hyttens eneste interiør, der udgøres af en dyng skiftetøj, med de sædvanlige tanker kredsende om sin nu bortgåede mor, som forrige år blev dræbt, mens hun og nogle andre kvinder var ude for at samle urter og da pludselig blev angrebet af en glubsk shikakuma – et kæmpe, hjortelignende bæst med enorme hugtænder og et kroget horn midt i panden. Den dag svor Takahiro, at han fremover ville beskytte sin stamme mod lignende farer og på den måde bringe ære over familien, hvilket ikke har været andet end en succes for ham lige siden, selvom han dog ikke kan prale af at have mange kampe bag sig, til trods for at han – ligesom alle andre drenge – er udlært kriger ...

Imens Takahiro ligger i det tiltagende mørke og stirrer sig træt mod det knastbefængte træloft, der mest af alt ligner en fossileret stjernehimmel, lader han nænsomt sine hæse fingerspidser køre over raden af ulvetænder, som udgør knapperne i hans trøje af blødgjort bark, inden han giver sig til at g nubbe mod sin kæreste ejendel i skikkelse af den

halskæde, som han altid har siddende på sig. I denne hænger modets symbol: fjeren fra en trane, styrkens symbol: en ring lavet af barken fra et kirsebærtræ, og krigerens symbol: spidsen fra en afdøds spyd.

Takahiro er beæret over, at det er lykkedes ham at tilegne sig hele tre af de syv egenskaber, det er muligt for en mand at opnå i løbet af sin levetid. For de kendetegner hver især de indre værdier, som han har stræbt efter at besidde, inden han om et halvt år fylder atten og dermed vil være gammel nok til at kunne tage del i og forhåbentligt bestå det traditionelle manddomsritual. Men hvad der i sidste ende fylder ham med selvtillid, er troen på den stolthed, som hans mor med garanti ville føle, hvis hun stadig havde levet.

Det eneste, som betyder mere for den unge kriger end hans værdifulde smykke, er dog hans hellige hårpragt. Med tiden holder knoglerne nemlig op med at vokse, men de sorte lokker fortsætter med at gro og er dermed et fysisk bevis på hans erfaring med livet. For hver dag, der går, bliver håret nemlig længere og symboliserer dermed, at han både bliver klogere og stærkere med tiden, skønt han er nødsaget til at bære det i en opstrammet knold, så ingen egentlig er bekendt med dets sande længde.

Hver morgen vågner Takahiro ved lyden af et konkyliehyl, som tuder ud over byens tagrygge fra østtårnet, hvor Kenji har vagt, i selv samme øjeblik som skæret fra solens stråler er at skimte bag barrikaden af løvtræer. Og denne skingre lyd, der mest af alt minder om en cikades udstrakte dødsgråd, er ikke blot et simuleret hanegal, der har til formål at vække beboerne - den er også signalet for vagtskifte, hvilket vil sige, at de fire udkigstårne skal ombemandes af dagsposterne.

Det er i disse dage årets korteste nætter, så Takahiro bliver ikke skænket meget søvn. Men knægten har for længst tilvænnet sig forholdene og lært at udnytte de få

timer, han har til rådighed, til trods alt at føle sig udhvilet. Så straks som sirenen lyder, snupper han frisk og veloplagt sit spyd og sin machete fra gulvet, inden han bjergsomt lunter ud fra sin beskedne hytte og videre hen til sit faste tårn i nærheden, hvor han overtager posten for Kenji, som dermed kan få brugt dagen på at puste ud og forberede sig til sin næste vagt senere i aften. Sådan har rutinen været for de to drenge i årevis, og sådan vil den forblive, indtil den dag de begge er modne nok til at blive enten jægere eller markarbejdere, præcis som deres fædre og bedstefædre var det før dem ...

"Rolig nat?" lyder det spørgende fra Takahiro, da han har begivet sig op i det høje vagttårn, hvor mødet med solskæret får ham til at knibe øjnene sammen.

"Ja, som altid," svarer Kenji gennem et langtrukket gab, inden han løsriver sig svedaftrykket på gulvet for da at kravle ned ad rebstigen med den sædvanlige bemærkning: "Vi ses igen i aften."

"Nyd din sommer! Om vinteren er det mig, der kan sove længe," klukker Takahiro, idet han sætter sig til rette ved kanten, krydser benene og med et solidt fokus begynder at spejde ud over det snævre landskab i den stive stilling, han var født til at befinde sig i. Hans øjne hænger dagligt mod denne udsigt, han endnu ser for sig, hver gang han blinker i søvne, så hvis der i løbet af natten har været bare den mindste forandring i omgivelserne, opdager Takahiro det straks. En plukket blomst er alt, hvad der skal til, for at vække hans opmærksomhed. Men i dag er alt dog, som det plejer at være ... Fred, fordragelighed og tomhed fra hans næsetip og helt ud til horisonten.

Ingen eller intet har været i nærheden af landsbyen i flere uger, og Takahiro er derfor overbevist om, at det kun er et spørgsmål om tid, før noget beslutter sig for at dukke op ... Indtil da går den unge fyr dog glip af et lysende liv under sine fødder. For imens drengen dag ud og dag ind sidder med blikket foldet bort fra det samfund, han ellers anses for

at være en del af, begår de andre beboere sig i en normal og hektisk tilværelse, hvor stillingerne indbefatter alt fra perlemagere til keramikere.

Alle har fået tildelt sin rette plads i stammen baseret på deres køn og ophav, og desværre er Takahiros job hverken det mest eftertragtede eller værdsatte. Men her er tale om en kultur baseret på et aldersopdelt hierarki, så når de ældre udpeger en person til en særlig opgave, skal man opfatte det som en tillidserklæring og tage imod den med allerdybeste respekt uden overhovedet at danne sig tanken om at udvise protest. I dette miljø er livet en rangstige, der kun kan bestiges gennem andres anerkendelse, og dette er ligeledes forklaringen på, at folk lever i intern harmoni, fordi man undgår personlige konflikter ved at sætte fællesskabet og dets behov før ens egne ...

"Takahiro!" bliver der pludselig kaldt fra landjorden, efter den livløse gargoil i timevis har været dybt optaget af at stirre mod det rene ingenting. Og da lyden af hans navn får drengen til at bryde fri fra sin klippeagtige dvaletilstand, må han kortvarigt forsømme sin vagt, da han undrende begiver sig hen til bagenden af tårnet, hvor det viser sig at være hans gamle veninde, Sakura, som har frarøvet ham opmærksomheden, idet hun står for enden af stigen med et tillukkende smil og en fletkurv i sine udstrakte arme.

"Lad mig være i fred, Sakura!" vrissende Takahiro med gnavne mundvige. "Du kan besøge mig i aften, når jeg er kommet hjem."

"Men jeg kom jo bare for at spørge, om du ikke vil have nogle fisk," svarer den fromme teenagepige, mens hun stiller sig på tæer i sine løse stråsandaler.

"Jeg får min ration senere ... Jeg har en post, der skal passes," kommer det fra krigeren med afvisende håndfagter, før han atter vender ansigtet mod den fremmede verden.

"Jamen, de andre har næsten allerede spist hele fangsten. Det var derfor, jeg skyndte mig at snuppe nogen. For jeg tror altså ikke, at de har tænkt sig at levne noget til jer."

"Sikke noget sludder ... Vi får altid fisk, når det er lykkedes jægerne at fange nogen."

"Virkelig?" summer Sakura med et koldsindigt udtryk, imens hun svinger kurven med fisk fra den ene hånd til den anden. "Hvorfor fik I så ikke nogen i går?"

Takahiros øjenbryn udgyder et spjæt, hvorpå hans næsetip atter tager turen tilbage mod den påtrængende pige under sig ... "Var der fisk i går?"

"Ja, der var så ... Men jeg skulle hilse og sige, at de ældre fik gjort kål på det på ingen tid, så selv vi ikke fik ret meget ..."

Den unge mand føler et vedholdende stik i tindingerne efter den for ham overraskende melding. Og da han nogenlunde har fået bearbejdet sin magtesløshed med en række rigide næsehvæs, indvilliger han omsider i at lade pigen bestige tårnet, så han i hendes selskab kan få mættet maven med de røgede fisk, som får hans smagsløg til at koge over af bare begejstring efter mere end en uge med eddikemarineret ris på menuen.

Sakura betragter med ynde Takahiros ivrige indtag af den næringsrige mad og kan som en tillært vane ikke afholde sig fra at overdøve hans smaskelyde ved at henlede snakken mod deres trivielle dagligdag, der for hendes vedkommende består i at koge og bearbejde den indsamlede elmebark, som klanens ældre kvinder blandt andet omdanner til de klæder, krigeren er iført, mens Sakura selv går rundt i sin mors aflagte kimono uden hverken farver eller mønstre.

"Bliver du aldrig træt af at sidde heroppe og glo hele dagen? Der er jo ikke noget at lave?"

"Det er der da," svarer Takahiro med mundhulen fuld af skæl. "Jeg skal jo holde øje med farer. Og det kunne jeg sagtens gøre uden tøj på. Din stilling er uundværlig, men det er min altså ikke."

Sakura udspiler kinderne. "At stirre mod en skov kan alle jo finde ud af. Det kan godt være, at du er blevet trænet til at kæmpe med våben, men hvor tit er det lige, de kommer i brug?"

"Du burde da være glad for, at vores klan befinder sig i et fredeligt område. Verden derude er et farligt sted."

"Hvad ved du om det? Du har jo aldrig været derude. Du hører kun, hvad købmændene beretter, når de har været ude for at bytte ting med andre landsbyer. Og de historier, de slæber med sig hjem, er jo vildt utroværdige."

"Hvad hentyder du til?" knager krigeren, der nu har ladet sig rive så meget med i debatten, at han helt har forlagt tankerne om den post, han jo stadig har at passe.

"Tror du måske på, at kvinder maler sig selv, at mænd klæder sig ud og spiller teater, eller at Kejseren bor på et palads, der er større end vores landsby?" spørger pigen med skeptiske miner. "Vi tilhører et land og alligevel er vi ikke en del af det."

Takahiro rækker den tomme kurv mod Sakura med et dydigt træk på smilebåndet. "Hvis du har så meget imod at være en del af en klan, hvorfor lader du dig så ikke bare udstøde?"

"Det gør jeg da sikkert også en dag!" svarer pigebarnet i et mopset tonefald, idet hun rager kurven til sig og gør klar til at forlade tårnet i forlængelse af sit genmæle. "Bare vent og se. Du skal nok også blive ... "

"Shh!" afbryder Takahiro dog i det samme, hvorefter han øjeblikkeligt fatter greb om begge sine våben og sigter med ørerne i retning mod skoven, der nu befinder sig bag ham. Hans sensitive hørelse har netop opfanget en ildevarslende lyd blandt skaren af træer. Men da det umiddelbart ikke er til at få øje på så meget som en guldsmed, rejser drengen sig i stedet lige så forsigtigt op, hvorpå han med intensiveret stirren giver sig til at spejde dybere ind i det skyggefyldte vildnis.

"Hvad er det?" lyder det undrende fra Sakura, der står som forstenet med det ene ben ude på stigen.

"Stille!" snerrer Takahiro med anspændte kæbemuskler, lige som han kniber øjnene sammen og med et centreret tunnelsyn forsøger at skrælle bladene bort fra samtlige af de træer, som blokerer for hans udsyn.

Afstanden til den usynlige støj indsnævres, så Takahiro læner sig nu søgende ud over kanten af tårnet i håbet om at få bare et enkelt glimt af kilden til det sjælelige postyr ... Og pludselig får han øje på den ... Inde bag gitteret af stammer ... Og den kommer nærmere ... Som en jordisk solformørkelse, der med sin eksistens alene formår at kaste en skygge af rædsel fra sig i det sekund, den får sat foden ud på åbent land.

"En ... En shikakuma!" udbryder den bestyrtede kriger med et opildnende hvæs, inden han instinktivt griber fat i farehornet og straks herpå går i gang med at blæse ud over de takkede stråtage med korte men dybe pust, der med al tydelighed formelder, at noget har sat en skræk i livet på den unge mand, hvis forfærdelse således smitter af på hans medborgere.

Alle i landsbyen forlader automatisk deres nuværende position, i selv samme øjeblik som de mærker den øredøvende summen strømme igennem byen. Den indøvede panik spreder sig som ringe i vandet og får de opskræmte beboere til at indgå i en sammenboltet klynge af frygt, da de omgående søger tilflugt i de nordlige egne helt uden at være bekendt med årsagen til den nyudsprungne tumult. Det eneste, folk kan gøre, er at stole på deres vagtposter og reagere som foreskrevet, når nogen en sjælden gang vælger at slå alarm ...

Takahiro smider hurtigt hornet fra sig efter en serie af angstfyldte blæs og kaster derefter sit spyd og sin machete langt ud over kanten af tårnet, ligesom han tilsyneladende selv gør klar til at foretage et dyk fra disse højder, da han

simpelthen kravler ud over gelænderet og med spændt kæbe skænker sin veninde et dirrende afskedsnik.

"Bliv hér, Sakura!"

"Hvad har du dog gang i?!" gisper pigen i forvirring, da hun ser, at Takahiro lægger an til et udspring.

"Jeg bliver da nødt til at jage den væk!"

"Vær nu ikke dum! Du har ikke en chance mod det dyr!"

"Der er intet, der er umuligt, før man har prøvet det!" lyder det frustrerede modsvar fra Takahiro, idet han slipper sit tag i tårnet og dermed lader sin krop dale mod den gevaldige høbunke under sig, som udelukkende er kreeret til denne slags nødstilfælde. Han samler da fluks sine våben til sig og iler herefter målrettet mod den enorme byport, hvor han egenhændigt vælger at afmontere låsebjælken, inden han trækker den ene af lågerne til sig og tappert begiver sig ud på den nedtrådte græseng, der fungerer som landsbyens forhave, hvor han ser det frygtindgydende væsen stå og gnide sig op ad et træ ved skovbrynet, som befinder sig lige inden for rækkevidde ...

"Så er det nu!" hvisker Takahiro til sig selv, før han brølende sætter i stormløb mod shikakumaen med sit trofaste spyd i den ene hånd og macheten viftende i den anden. "Du er min!"

Det store, gyldenbrune handyr retter omgående sin opmærksomhed mod det sølle væsen, som galende tromler i dets retning. Og ved synet af den modkommende trussel krummer den monstrøse skabning sig i første omgang sammen – muligvis i intention om at udvise ydmyghed – men da Takahiro ikke lader sig mærke af dens reaktion og stædigt fortsætter med at nærme sig i ubrudt tempo, begynder shikakumaen i stedet at fremkalde en maveskælvende knurren, der udløses som et himmelridsende brøl, inden den uden tøven giver sig til at galopere direkte mod sin modstander som en løbsk karet overtrukket af ren muskelmasse.

Takahiro fremturer angrebet trods bæstets modtræk, og de to parter styrter nu hadske mod hinanden med ubrydelig øjenkontakt, gennem hvilken beskeden fra begge sider er lige så klar som solens blod: Det er herfra op til den anden at overgive sig ... Men de kommer kun tættere hinanden, og det ekstreme tempo tyder på, at konfrontationen mellem menneske og natur hermed er uundgåelig ... Som et par målsøgende magneter er de blot få øjeblikke fra at kolliderer, da Takahiro pludselig vælger at reagere som den første, idet han kaster sit spyd over dyrets ryg, hvorefter han langer fat om macheten med begge sine hænder og hernæst kaster sig ned på græsset for da at kure ind mellem benene på shikakumaen, så han på den måde undgår at blive mejet ned, samtidig med at han får plantet klingen midt på dyrets mægtige brystkasse, så det i løbet af et enkelt blink får pløjet et dybt snit i bryst, mave og kønsorganer ved egen kraft, da det ganske enkelt ikke når at bremse op i tide og således forholder sig i løb, i al den tid drengen trodsigt bevarer grebet i macheten.

Da det blødende dyr endelig når til standsning efter flere meters ukontrolleret ræs og jamrende giver sig til at gispe efter vejret med pendulerende underkæbe, tager den unge kriger sig tid til at massere sine skulderled tilbage på plads, mens han besigtiger sine dunkende overarme, inden han roligt rejser sig fra jorden og med frydende læber beundrer det snævre, røde spor af triumf, der har anlagt sig som en vandaliseret navlestreng mellem ham og det vaklende bæst. Han udser sig da spyddet i græsset og børster upåvirket både møg og blodklatter af sig, mens han så småt forbereder sig på en overlegen sejr over en modstander, hvis vitale organer på nuværende tidspunkt hænger og dingler halvt ude af kroppen.

Det tonstunge dyr befinder sig i opkastlignende kramper af bare smerte og udviser absolut ingen intention om at gøre modstand, før det dog uden nogen form for varsel giver det sig til at tordne tilbage mod sin konkurrent i

overjordisk fart, der så tydeligt er drevet af den brændende hævnthirst, som lyser ud af de ildrøde øjne ... Takahiro må dermed se sig overlistet af shikakumaens energiniveau, da den tilsyneladende ikke virker svækket trods det ellers dødelige sår på underkroppen. Og han når derfor ikke at sætte nogen af sine våben i stilling, før han uden videre må springe for livet, da uhyret forsøger at vædre ham.

Efter det i første omgang mislykkes at få nedlagt Takahiro har shikakumaen sågar kræfter til at prøve på ny, da den hurtigt får foretaget en hasarderet U-vending og atter sætter kursen mod drengen, som denne gang vælger at forsvare sig ved at kaste sit spyd mod rovdirets hoved i håbet om at frarøve det et øje. Men desværre preller våbnet af, da det i stedet tårner sammen med djævehornet i panden, og Takahiro må derfor igen slynge sig til siden, idet den enorme skabning endnu engang er ved at få ham nedtrampet med sine balstyrige klove ... Og i denne omgang er det lige ved at gå galt. For Takahiros højre ærme får lige akkurat hægtet sig fast i shikakumaens sylespidse hjørnetænder, hvorved det omgående bliver flået af armen med så voldsom en kraft, at krigeren mister fodfæstet og falder omkuld, hvilket gør ham yderst sårbar, eftersom hans adræthed lige nu er hans stærkeste våben, når shikakumaens udholdenhed med al tydelighed overgår hans.

Teenageren tager sig forundret til skulderen, hvor en luns hud er blevet flænset løs, så blodet nu strømmer mod hans knyttede knoer. Og efter mødet med det drabelige bid går det for alvor op for ham, at dette i sandhed er et opgør mellem liv og død ... Hans lige så vel som shikakumaens ... Så fra nu af gælder alle kneb i forsøget på at skabe ubalance i magtforholdet ...

Dyret med de tydeligt buldrende pulsårer under den glatte, svedblanke pels pruster og gisper, alt imens en fedtet konsistens af blodigt savl vælter ud fra dets skælvende

mundvige. Og det ser bestemt ikke ud til, at det har tænkt sig at opgive kampen foreløbigt. Med en bjørns utilregnelighed og en hjorts spændstighed er shikakumaer kendte for at være noget nær uovervindelige, så for Takahiro er der ikke blot tale om et sjældent trofæ, men også et endegyldigt bevis på hans værd som kriger, og derfor er tilbagetrækning heller ikke en del af hans taktik. Han er derimod nødt til at bevare fokus og holde energien oppe for på den måde at dræne sin modstanders, så efter at være kommet på benene sprinter han snarrådigt tilbage efter sit spyd, mens det sjælehungrende monster stadig er lige i hælene på ham.

Der må derfor tænkes hurtigt, hvis ikke dysten skal ende fatalt, og netop som krigeren bøjer sig ned for at blive genforenet med sit våben, spotter han en livline i form af en ældgammel træstub, som ligger gemt i græsset ret forude. Så efter en spontan tankevending beslutter den unge mand sig uden videre for at skifte strategi og videreføre forfølgelsen i et forsøg på at lede dyret mod det spinkle håb, der krymper i størrelse, efterhånden som han kommer nærmere.

Det frådende bæst haler gradvist ind på Takahiro, som med et stålfast fokus spæner mod sit mål, samtidig med at han kan mærke, hvordan den frådende ånde mod hans nakke tiltager i styrke. Men i det øjeblik, han omsider får sat fod på stubben, vælger han at benytte denne som springbræt, således at han kan svinge sig selv over dyrets ryg og på den måde svæve bagom shikakumaen, der uregerligt fortsætter videre over den rådne trærod, så de tørre knaster og skarpe barksplinter støder direkte mod den i forvejen opsprættede underkrop.

Det forpinte dyr standser op med klaprende strube og forsøger slingrende at holde sig oprejst, alt imens det kaster om sig med smertebefængte skrig og i rådløshed begynder at fægte rundt med samtlige lemmer som et ydre tegn på sin indre afmagt. Og samtidig med at shikakumaen så

åbenlyst er indtrådt i lidelsens net, samler en forpustet Takahiro sig på benene, hvorefter han i stolthed giver sig til at nyde synet af den tarmindsvøbte træstub, der leder mod vadehavet af blod, hvori hans klynkende offer trygler om at blive sat fri fra det helvede, som livet pludselig er blevet.

Den unge kriger har for længst forberedt sig på at tildele sin rival det længe ventede nådestød. Men bedst som han med beherskede skridt på ny skal til at overbevise det brølende dyr om, at det har mødt sin overmand, er det, som om dødsangsten får overtaget, idet shikakumaen lader samtlige følelser kulminere i en tilstand af panik, da den i brusende trav giver sig til at storme formålsløst rundt, hvilket til sidst får dirigeret den direkte mod landsbyen, hvor Takahiro til sin store skræk opdager, at han i sin iver efter at komme i kamp helt glemte at få lukket byporten efter sig, så hans fjende nu har fri adgang til det, som det ellers var hans opgave at beskytte.

Rollerne bliver hermed byttet rundt, idet drengen må fare efter væsnet med et indædt håb om at stoppe det i tide. Men trods slæbet af væskende indvolde fra underlivet er den sårede kæmpe endnu hurtigere end tidligere, så i fortvivelse efter at få bugt med dyret, inden det er for sent, forsøger Takahiro som en sidste desperat udvej at lægge sin lid til sit spyd, alt imens han ihærdigt gør sit bedste for at opretholde det allerede umenneskelige tempo, som han slet ikke kan hamle op med, da det er drevet af en type angst, som han aldrig selv har stiftet bekendtskab med.

Shikakumaen er desværre alt for hurtig for både våbnet og teenageren, som hjælpeløs må se til, da den mægtige kolos smadrer igennem den massive trælåge og hylende forvilder sig videre ind i landsbyen, hvor den inden længe bliver opslugt i vrimlen af huse, som end ikke kan bremse det vildfarne bæst. For selvom Takahiro kun få vejtræknings senere ankommer til den raserede indgang, opdager han med det samme, at dyret med sin entré alene har forvoldt stor ravage, da han passerer en stabel

pindebrænde, som engang udgjorde op til flere familieboliger. Men shikakumaen er imidlertid ikke inden for synsvidde i den mennesketomme by. Og de fraværende plamager på jordlaget indikerer, at den allerede er forblødt, men af uforklarlige årsager endnu formår at holde sig i gang ...

"Takahiro!" bliver der da pludselig kaldt i det fjerne, mens den udmattede fyr står som en størknet skamstøtte blandt ruinerne. Og da krigeren giver sig til at skue i ring, drages hans blik mod udkigstårnet, hvorfra Sakura har kunnet overvære begivenhederne som det eneste vidne til Takahiros håbløse bedrift. "Den løb mod nord! De andre gemmer sig i tilflugtshytten! Du må stoppe den, inden den når frem til dem!"

Hvert eneste hår på Takahiros krop spænder af frygt, og han giver sig da flaks til at padle benene mod nord, mens han inderligt beder til, at alle fortsat er uskadede. Ikke desto mindre bliver han på sin vej bremset af op til flere ødelagte bygninger, ligesom der også er spor efter galde og mavesyre. Men pludselig eskalerer rædslerne dog i efterstræbt lettelse, da Takahiro får øje på landsbyens andre beboere, som har samlet sig i en tætpakket klynge forude. Og da han nølende får luntet sig ind på den store menneskeflok, viser det sig, at den kvæstede shikakuma omsider har indstillet sin hærgen og er udåndet mod jordskorpen blot få meter fra den hytte, hvori de alle befandt sig.

Den endnu stakåndede kriger ifører sig et hæderligt smil og vandrer sine medborgere i møde ved at lægge ud med at spørge, om alle nåede i sikkerhed, men bliver i den forbindelse mødt af forstummede munde og foragtende blikke, hvilket omgående får Takahiro til at omrokere sine ansigtstræk, da han i stedet belejres af den kollektivt overførte dyne af skam. Han bukker derfor hovedet forover for at udvise den nødvendige grad af respekt, imens han

med nervøs selvsikkerhed i stemmen udbryder: "Jeg beklager usigeligt, at jeg lod dette dyr invadere vores landsby! Men tænk, hvis jeg ikke havde såret det. Så havde det været stærkere og ødelagt mere ... Ja, måske endda dræbt nogen."

Det er da først efter disse ord, at den tavse folkemængde vælger at træde ud til siden, således at der bag dem blotlægges en blodindhyllet menneskekrop, hvilket er et syn, der omgående får Takahiros øjne til at hæve til dobbeltstørrelse, da han skelende bemærker det alt for velkendte spyd i shikakumaens hals, hvorpå han klasker blikket tilbage på den livløse skikkelse, som har fået vendt rundt på ansigt og nakke, så han nu ligger med ryggen til krigeren og stirrer direkte mod ham med et tomt blik, der gør det umuligt for Takahiro at spejle sig i dette.

Med stammende drøbel begynder drengens læber at krampe, umiddelbart inden han lader sine knæ falde til jorden, alt imens hans lamslåede blik sidder som naglet fast til den døde krop, hvis identitet svagt kan anes bag den glinsende skorpe af endnu pibende blod ...

"Nej ... Kenji!" bliver der gispet fra den skælvende underkæbe, hvorpå Takahiro øjeblikkeligt kaster overkroppen forover og med tårevædet stemme gentagende mumler: "Det var ikke med vilje ... Tilgiv mig ... Tilgiv mig ... "

"Det kan ikke tilgives, knægt!" råber en af de ældre mænd i forsamlingen. "Du har bragt skam over dig selv ved at lade dette uhyre passere ind i vores by, smadre års arbejde og ovenikøbet frarøve os en af vores beboere! En ung mand tilmed!"

"Du er ikke værdig til at være en del af vores stamme!" fortsætter en anden af de halvvisne mænd. "En kriger, som lader en fjende slippe forbi sig, er lige så ubrugelig som en bue uden snor! Fra og med i dag er du og samtliga af dine efterkommere bortvist fra denne landsby!"

Takahiros hjerte får slået sin stolthed itu, straks som det underlægges dommens hammer. Og mens han føler sit indre univers krakelere som afskallende maling i en motivløs ramme, bestiller han ikke andet end at sende bedrøvede blikke rundt til de nærmeste omkring sig, men bliver i hvert forsøg nægtet øjenkontakt, som om han ikke længere eksisterede. Så da det åbenlyst ikke kan lade sig gøre at blive taget til nåde, kaster han hænderne op foran hovedet for i stedet at bryde ud i svagelig gråd, samtidig med at han igen og igen beklager for sin udåd ... Men der er intet at gøre. De ældre har talt ... Han er nu blevet en udstødt ...

De øvrige beboere begynder højlydt at hviske om, hvor barnlig knægten er, når han sidder og flæber, som han nu gør. Og derudover affyrer de også en ladning sidekommentarer om, at det tydeligvis var en fejl at overdrage ham en så betydningsfuld stilling som udkigspost til at starte med ... Men da eftersmagen af fisk endnu er at ane på bagenden af Takahiros tunge, synker han dog både denne samt anger og kritik i sig, inden han mejsler et stift blik mod jorden, hvor hans fingre allerede er godt i gang med at klamre sig fast, før han lige så forsigtigt vælger at løsrive sig ærefrygten og hejse sig selv til vejrs, så han med et fordømmende smil kan møde de talstærke øjne, som forgæves forsøger at nedstirre ham tilbage på det underdanige niveau, han burde befinde sig på.

"Hvad er der galt med jer folk? I opfører jer, som om I er så hellige ... Men hvad gør I selv, når der er fare på færde? Gemmer jer som myrer i et regnvejr! I er kun i live på grund af sådan nogle som mig! Unge mænd, der ofrer sin ungdom for jeres sikkerhed! Og I står bare der og taler, som om jeg udelukkende har påført jer ulykke ... I utaknemmelige egoister! Den eneste skam, jeg føler, er skammen over at have været en af jer! I skulle bare vide, hvordan det er at sidde fanget mellem himmel og jord og ikke vide, hvordan det er at leve ... I har behandlet mig som en luftalarm i årevis ... Men nu ... nu er det endelig slut! Nu kan jeg også

finde ud af, hvordan livet rent faktisk føles! Så det kan godt være, I kalder det for en udstødelse, men jeg vælger derimod at betragte det som en befrielse.”

Med artikuleringen af disse hidtil indeholdte tanker, der gennem afmagt har fået lov at se dagens lys som en sjælelig udånding, slubrer Takahiro det udeblivende bifald til sig ved at panorere blikket hen over de mange ansigter, som han alligevel ikke kan kende, før han roterer med hoften og således påbegynder sin selvdrevne tilbagetrækning mod byporten med den klæbende stilhed som sin eneste ledsager. Men det skal imidlertid hurtigt vise sig, at dette er en handling, der end ikke er ham værdig, eftersom han må se sig afbrudt allerede ved opstarten til sit fjerde skridt.

”Takahiro ... Din halskæde ... ” lyder det hæst fra en af de ældre.

Drengen vender sig forsigtigt om med nedtonet arrogance. ”Ja? Hvad med den?”

”Den er et symbol på dit mod og din styrke, som du har fået tildelt i denne by. Den er et tegn på de egenskaber, du desværre ikke længere er i besiddelse af. Derfor må vi bede dig levere den tilbage, så din nøgne hals fremover kan bevidne, at du er uønsket og ubrugelig i vores klan.”

Krigeren er på nippet til at forsvare resterne af sin i forvejen nedskudte ære, men vælger dog i stedet at gribe fat om smykket og flå det af halsen uden så meget som at fortrække en panderynke, som var det ikke andet end en parasit, han skilte sig af med. ”Fint med mig! Den kæde betyder intet for mig! Mit hår er symbol nok for mig, og det kan I ikke tage fra mig!”

Takahiro kaster halskæden fra sig med et trodsigt suk og begiver sig herfra endegyldigt tilbage mod den knuste facade uden så meget som at sende et afsluttende øjekast i retning mod de hvislende folkemunde ... Med macheten solidt plantet i den ene hånd iagttager han dog for en sidste gang de små træhytter på den ensomme strækning, der

indtil nu har udgjort grundlaget for hele hans tilværelse. Og med dyb vrede fortil i blikket – som kastede han en forbandelse fra sig – skuler han desuden langs den omkredsende dæmning af træ, som i al evighed har omgivet alt og alle i denne isolerede sfære af forvansket idyl.

Da den unge mand når frem til det opbrudte indgangsparti og uanfægtet lader an til at tage det første skridt ud i den aldrig før eftertragtede frihed, stoppes han imidlertid af et varslende kald bag sin sårede skulder, hvilket på ny viser sig at være Sakura, som i mellemtiden er kravlet ned fra det høje udkigstårn og nu kommer ham i møde med et forvirret udtryk, da hun straks noterer sig, at hendes ven ikke blot mangler sin halskæde, men også ser ud til at have oparbejdet noget så tabubelagt som sin egen karakter, der får ham til at fremstå som en helt anden person på afstand.

"Takahiro? Hvor skal du hen?" lyder det fra pigen, da hun får luntet sig ind på krigeren.

"Langt væk herfra ... " svarer Takahiro med afvejede læber. "De ældre har udstødt mig ... "

"Hvad?! Det kan de da ikke!"

"Jo ... For Kenji er død ... Så nu vil jeg prøve at leve livet, inden jeg også ender med at miste det under beskyttelsen af denne samling hyklere."

"Men, Takahiro! Du finder aldrig en ny landsby igen. Der er ingen, der vil have en udstødt."

"Et sted derude må der være plads til sådan en som mig. Du kan jo tage med mig, Sakura ... Det var trods alt dig, der fik mig til at indse, at jeg alligevel aldrig har været en anerkendt del af det her samfund."

Pigen bliver tavs for en kort stund ... Hun ser sig omkring og forsøger i vildrede at holde øjnene fra Takahiro, som udadtil er lige så forandret som hendes måde at betragte ham på. "Det ville være skønt, men ... jeg kan ikke forlade min familie ... "

"Sig mig, var det ikke dig, der talte om at komme væk fra byen tidligere?" spørger Takahiro da med et skuffet fnys.

"Jo, men ... hvis vi bliver udstødte ... så er der aldrig nogen, der vil tale med os igen. Det er en alt for stor risiko, Takahiro!" forklarer Sakura med et vemodigt snøft.

"Jeg forstår ... I sidste ende er du præcis ligesom dem, du ellers selv kritiserer!"

"Det er jo bare ... "

"Glem det!" lyder det bittert fra Takahiro, hvis mørke øjne sender en hadefuld skygge ned over den arme pige. "Farvel, Sakura! Hav et godt liv ... Hvis man da kan kalde denne tilværelse for et liv ... "

Efter denne kølige bemærkning fortsætter krigeren sin fremdrift videre væk fra byens indre. Men da han for alvor skal til at passere den havarerede grænse mellem folket og naturen, bliver han endnu engang afbrudt af en fortvivlet Sakura, der får ham til at standse op med en fod i hver lejr, så han dermed får mulighed for at tage afsked med både hende og sin hjemby på mere forsonlig vis, så hans tilgang til omverdenen ikke bliver præget af den samme foragt, som den han føler bare ved at stå og se sig tilbage.

"Vent nu lidt, Takahiro! Vi kan tale med de ældre ... Måske vil de lade dig blive, hvis blot vi bønfaller dem!"

"Jeg har allerede mistet respekten for dem ... Jeg vil ikke også miste respekten for mig selv!" svarer Takahiro med ar i sjælen, lige som han tager det sidste skridt bort fra den landsby, hvor han i hele sit liv har fungeret som tjener og været underlagt andres krav uden nogensinde at forholde sig til, at han ligesom alle andre er født med sine egne drifter og behov, som nu pludselig begynder at vågne fra den påtvungne undertrykkelse og lige så stille forlanger at blive hørt, hvilket tænder op for en helt ny form for stræben i den unge mands indre ... En stræben efter at lære sig selv at kende og udvikle sig på sine egne præmisser.

Sakuras øjne løber i vand, da hun ser sin ven vandre bort i ufortrødent tempo, uden at han så meget som overdrager

hende et beklagende nik. Så med en plagende følelse af fortrydelse i hele kroppen begynder hun grædende at valse mod nord, hvor hendes stammefæller venter, alt imens afstanden mellem Takahiro og byporten stadigt forlænges.

På sin vej gennem slagmarken, hvor den skæbnesvangre duel fandt sted, passerer drengen sit spyd, som sidder plantet lodret ned i jorden som et stumt eftermæle på de rædsler, der for få minutter siden udspillede sig på dette før så fredfyldte areal. I et øjeblik overvejer han, om han ved egen hånd burde besegle sin degradering og efterlade våbnet som et segment af sin fortid. Men han erkender dog, at han muligvis vil have mere gavn af at være i besiddelse af det på sin farefulde færd, hvorved han i sidste ende beslutter sig for at befri spyddet fra den blodmætte jord, inden han med fugtige, men endnu veloplagte øjne sender et kondolerende blik i retning mod den verden, han altid har været en del af og nu aldrig mere skal sætte fod i igen, før han omsider vender ansigtet mod det ukendte og forventningsfuldt påbegynder turen mod et nyt og forhåbentligt bedre liv, som ingen andre end han selv nu er herre over ...

Kapitel 2: Du forunderlige verden

Efter at have tilbragt fire dage i den japanske natur er Takahiro efterhånden ved at blive fortrolig med den før så sagnomspundne virkelighed, han i hele sit liv har betragtet på behørig afstand fra sin inddæmmede landsby, som holdes barrikaderet fra den stygge omverden af den grandiose skov, han endnu befærder sig i. Han har derfor endnu ikke haft mulighed for at stifte bekendtskab med nogen af alle de udefinerede trusler, han fra barnsben blev trænet til at være på udkig efter, idet han indtil videre blot er stødt på familiære kreationer i skikkelse af ustyrlig plantevækst og harmløse smådyr. Den unge kriger har således kun været i selskab med sine egne knevrende tanker, der i samkvem med hans overstimulerede sanser bestandigt bearbejder de mange indtryk, han overdrages for hver en tilbagelagt meter.

Selvstændigheden har for alvor bidt sig fast i drengen som en længslens igle, hvis åndelige tørst bevarer hans fødder i evigt pendulsving fra morgen til aften, inden han om natten må indfinde sig på det bistre underlag af jord og blade, hvilket i starten krævede lidt tilvænning, idet han ikke just var synderligt begejstret for hele tiden at blive vækket af forbipasserende stankelben og vildfarne skovsnegle. Ikke desto mindre nyder han rent faktisk denne rammeløse tilværelse som et frigjort individ, hvor han selv kan vælge lige netop den retning, der passer ham, og gå de veje, som han har lyst til. Der er heller ingen regler eller rutiner, der er blevet ham pålagt at følge, så bare det at kunne stille sig op og tisse, når han har brug for det, er en ren befrielse i sig selv, og han er på en måde blevet opmærksom på den

nydelse, det jo egentlig er at få stillet sine egne behov. Begynder han at kede sig, kan han blot vende en sten og lade sig fascinere af insektrigets mangfoldighed. Og maden er hele tiden inden for rækkevidde, idet træer og buske bidrager med en overflod af proviant på lige netop denne tid af året.

De skader, han pådrog sig, under kampen med shikakumaen er helet fint – foruden såret på hans højre skulder, der nu og da må have skorpen flået af, så den ophobende betændelse kan blive drænet ud med håndkraft. Men skønt han i samværet med den generøse natur har fået styrket både sit fysiske og mentale jeg, er de hektiske strabadser imidlertid begyndt at tære på Takahiros klæder. De nederste stykker af hans bukseben er blevet slidt i laser efter de bastante kærtegn fra de flirtende bregner, så hans skinneben ikke længere er beskyttet, og hans skindstøvler er efterhånden også så medtaget, at de inden længe må kasseres og se sig erstattet af de bare fødder. Oven i det har han følt sig nødsaget til også at løsrive sit venstre ærme, som han nu anvender som pose til blandt andet æbler, nødder og bær, så han hele tiden har en madpakke ved hånden. Der er snart ikke andet end en beskeden sjat tilbage af den sølle påklædning, han og alle andre unge mænd blev iklædt, når de blev sat til at vogte klanen fra et af de fire udkigstårne. At tøjet end ikke kan holde til noget så banalt som en vandretur gennem skoven skildrer med al tydelighed, at han så sandelig blot var destineret til et stillesiddende arbejde ...

Takahiro bryder omsider med den forkludrede hærske af træer og finder nu sig selv stående ved randen af en enorm skovdal, hvorfra han omsider tilegnes en panoreret udsigt over de uendelige egne, hans hjemland synes at udgøre. Den bortløbne horisont fremstår som en sløret sammensmeltning af brunt, grønt og blå, idet det udbredte tæppe af trækroner lader til at danne en trappe til selve

himlens dørtærskel. Og visheden om, at han herfra blot kan skimte en spinkel antydning af planetens skorpe, er allerede ved at pålægge den unge mand et overvældelsens antræk, idet han fra dette jordiske perspektiv på ingen måde er i stand til at begribe denne verdens egentlige størrelsesforhold. Takahiro føler sig pludselig meget lille og endnu mere ubetydelig i dette farvand af blade, end han gjorde i sin landsby, hvor det afgrænsede territorium i det mindste begavede ham en mening med livet i overskuelige kulisser. Hér er det nemt at fare vild og miste sin vej. Et forkert skridt kan ende fatalt, hvis man er bare det mindste uopmærksom. Og det værste ved det hele er, at han er helt alene, så han er fuldkommen overladt til sig selv og sin egen medbragte styrke.

Sortimentet af steder, personer og muligheder, der befinder sig forude, virker ganske vist tillokkende, men på samme tid så afskrækkende, idet Takahiro er bekendt med de forbehold, det japanske folk har over for udstødte individer som ham selv. Så vil det overhovedet være muligt for ham at opspore en plet på landkortet, hvor han kan føle sig både accepteret og værdsat, eller vil modstand og foragt blot fortsætte med at føre ham videre på denne ustadige færd til hans dages ende? Men at vandre hvileløs omkring til evig tid vil bare bevirke, at hans menneskelighed forfalder og i stedet antager dæmoniske afskygninger.

Trods sin samfundsstatus er den unge mand nødt til at tro på, at lykken venter ham derude et sted. Alt, han skal gøre, er at finde den i dens ubekendte form i dette uoverskuelige virvar af udfyldt tomhed. Hvis han skal udstå denne rejse, har han brug for sjæleligt brændsel ved hele tiden at overbevise sig selv om, at den bærer et dybere formål. Af den grund fravælger Takahiro at foretage sig det oplagte, da han frem for at tage den nemme vej uden om dalen, beslutter sig for at besvære sig selv med den noget vanskeligere omvej, da han giver afkald på fornuften og påbegynder sin nedstigning i det dybe lavland. Han er nødt

til at udfordre sig selv og lære sine følelser, styrker og grænser at kende gennem sine omgivelser, nu hvor han ikke har andet at spejle sig i. Men det vil i så fald kræve, at han sonderer så meget terræn, som det overhovedet lader sig gøre. Heldigvis for ham er han dog netop blevet gjort opmærksom på, at verdens ende befinder sig langt længere borte, end han havde forventet ...

Med sit spyd som støtte begiver Takahiro sig ned ad den jordede skråning, som er belagt med en labyrint af klippeformationer, der samtidig gør det muligt for ham at bevare sit fodfæste på den stejle glidebane. Men lige som han er ved godt mod efter at have tæmmet sin balance, bliver den ellers så idylliske stemning overhalet af, hvad der viser sig at være et kæmpemæssigt uvejr, da himlen invaderes af et formørkende skydække, der som en fordampet skygge har valgt at lægge sig lige over dalen, skønt der er fuldkommen vindstille og for blot få øjeblikke siden var ganske klart vejr.

Da den unge mand giver sig til at nærstudere det sælsomme fænomen med frapperede øjenlåg, bemærker han, hvorledes milliarder af dråber nu slipper sit tag i det øvre røgslør og i udspreedt forening daler mod ham i så hektisk fart, at han inden længe befinder sig midt i en tåge af nedbør, hvor mængden af vand er så abnorm, som var det tåreflådet fra alverdens sørgende enker, der blev hældt ud over ham ...

Takahiro er på ingen måde beredt på det abrupte skybrud, som med, hvad der mest af alt føles som prygl fra tusinde piske, stædigt forsøger at få ham til at underlægge sig dets voldsomme magt. Og bedst som han føler, at han har overvundet de himmelske kræfter, opdager han, at jorden under ham i mellemtiden har indgået i en alliance med vandet og nu er blevet omdannet til klæbrigt mudder, så skrænten er ved at trække ham til sig som stod han på et bjerg af kviksand.

Krigeren søger da omgående tilflugt ved at møve sig oven på nogle af de omkringliggende sten. Men lige som han tror, at faren dermed er drevet over, når stafetten af udfordringer sit klimaks, da de ellers så livløse klippestykker pludselig begynder at rykke på sig, som fik de ben at gå på. Takahiro formoder derfor, at det simpelthen må være vandmasserne, der har medført, at stenknoldene nu er blevet revet løs fra den plørede undergrund, lige indtil han dog bemærker, at noget, der øjensynligt ligner hoveder, er begyndt at spire frem fra jordlaget overalt omkring ham.

"Skildpadder!" udbryder drengen, da dét, som i virkeligheden viser sig at være kamuflerede skjolde, lige så stille giver sig til at kure mod dalen under turbulente forhold som et løbsk sørgeoptog.

Takahiro er fuldkommen målløs, før han til sidst vælger at hoppe af de to dyr, han er havnet på, men han bliver imidlertid hurtigt opfanget af en ny bølge, som nærmest uanfægtet slæber den fortørnede passager med sig på sin vej. Efter en række forgæves flugtforsøg vælger krigeren dog til sidst at gå på kompromis, idet han beslutter sig for at blive stående og surfe videre på eskadronen af stumme padder, som i hundredvis er gået i gang med at farte mod lavere land, samtidig med at det stadig står ned i stænger fra oven.

Det bulede rullebånd bringer ham trods alt frem til hans destination. Så da dyrene omsider ankommer til dalens bund, skynder teenageren sig at springe af de nubrede skjolde og søge videre til det, der lader til at være en helt almindelig sten midt i det sælsomme trafikkaos. Hér forsøger han med ihærdige rygvrid at holde sig oppe, længe nok til at horden af skildpadder får passeret ham, da de i deres rastløse vandring fortsætter videre mod skoven, hvor hver og en opsluges i mørket og efterlader en perpleks Takahiro tilbage i den silende regn.

Den unge japaner antager, at dyrene har valgt at søge i ly, og lige som han er hoppet ned fra stenen og forsikret sig,

at den nu ikke også er levende, vælger han at følge deres eksempel, da han ligeledes render i læ under et nærtstående grantræ, hvor han fælder sit spyd op ad stammen og placerer sin machete på jorden, inden han med mukkende kinder går i gang med at tørre sig selv, så godt som han nu kan med brug af den beskedne rest, der efterhånden er tilbage af hans trøje.

Minutterne uddør på stribe, mens vandet fortsætter med at vælte ned fra den massive sky over dalen uden på noget tidspunkt at aftage i styrke. Så i ren og skær kedsomhed er den halvnøgne Takahiro gået i gang med at tælle sekunderne ved at rive små tråde fri fra sine bukseben, indtil han har fået trævlet sig hele vejen frem til sine knæ, hvorved han vælger at give hænderne en pause for i stedet at samle en nedfalden grankogle til sig, som han begynder at snitte i stykker med sin machete ...

Alt imens drengen er godt i gang med at skulptere den knoldede overflade, gør lyset dog atter sit indtog i dalen, da himlen uden videre vælger at indstille sin hærgen, og de voldsomme vandmængder svinder bort, nærmest lige så hurtigt som de var brudt frem. Takahiro kan derfor ikke afholde sig fra at snuble over forundringens hale, da han søgende stikker hovedet frem fra sit skjul og opdager, at der over ham ikke er en eneste plamage at ane på det nøgne himmelhvælv, hvor det store monstrum af en regnsky, som ellers lignede et løsrevet kontinent, ser ud til at have ophævet sin egen eksistens.

Krigeren glaner forvirret op i luften med stilkede øje, men lige meget i hvilken retning han udfolder blikket, så kan han ikke lokalisere antydningen af det nyligt overståede uvejr nogen steder. Og da han har afsluttet sin 360 graders rundfart med blikket, må han blot lade sig betage af det usædvanlige forsvindingsnummer, han umiddelbart ikke er i stand til at gennemskue. Ikke desto mindre er det nuværende tørvejr en længe efterstræbt begivenhed, så